

ANNE K. JOY

CAPTIVI
ÎN
TRECUT

Seria Promisiuni:

Azi, mâine și pentru totdeauna

Până la sfârșit, promit!

Captivi în trecut

EDITURA OLGA

Ploiești, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOY, ANNE K

Captivi în trecut / Anne K. Joy. – Ploiești : Editura Olga, 2019

ISBN 978-606-94752-6-3

821.135.1

Credit imagini: www.123rf.com - (c) kiui克森

www.123rf.com - (c) inides

Editura OLGA

Email: annekjoy@annekjoy.ro

<https://www.annekjoy.ro>

© Editura OLGA, 2019

Toate drepturile rezervate.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al editorului este strict interzisă!

*Se spune că după furtună,
razele strălucitoare ale soarelui își fac apariția.*

CAPITOLUL 1

Joshua

Salt Lake City, Utah, SUA, 2020

— Cum ai putut?

Avea furie în glas. Oricât încerca să o mascheze, eu o remarcam cu lejeritate.

— Cum ai putut Joshua? Am aflat totul!

N-am răspuns. Să spun ce? Să răscolesc trecutul și să le răsucesc cuțitul în rană?

— Dumnezeuule! a adăugat pe un ton moale.

A aruncat telefonul și și-a eliberat brațele doar cât să mă îmbrățișeze strâns. I-am răspuns cu aceeași tărie, spunându-mi în gând că la un moment dat, cu câțiva ani în urmă, avusesem nevoie disperată de o asemenea îmbrățișare, însă nu o primisem. A trebuit să îndur singur toate temerile, lipsa speranței și pierderea Annabellei, soția mea.

Am oftat ușor. Durerea încă îmi măcina sufletul, deși nu arătam. Annabelle nu doar a fost, ci a și rămas singura femeie pe care am iubit-o. Dragostea noastră a fost mai presus de cuvinte sau fapte. Ne-am iubit la un nivel la care nici îngerii n-ar fi ajuns. Era... era aerul meu. Fără ea am învățat cu greu să continui să trăiesc. Am reușit să supraviețuiesc, însă niciodată n-am înțeles care mai era sensul meu pe pământ.

Primele luni le-am petrecut pe plajă. Am băut banii pe care tata obișnuia să îi pună în contul meu bancar. Că era zi sau noapte, eu stăteam pe plajă, singur. Nici Cookie, câinele nostru, nu mă mai suporta, astfel că s-a refugiat în casa prietenilor mei, Maddy și Ethan.

Apoi, am întâlnit-o pe acea femeie pe plajă. Am fost prea beat ca să o văd clar. Am avut impresia că era *ma belle*, Annabelle. Am crezut că mă certa pentru ceea ce devenisem, un bețiv nenorocit. A fost prima imagine de care m-am agățat pentru a face o oarecare schimbare la mine. Să zicem că am renunțat la alcool, însă nu în totalitate. Când am ajuns să fiu ceva mai treaz, nu am putut să continui să locuiesc pe plajă, așa cum nu m-am putut întoarce în casă. Amintirile proaspete cu noi doi, cele în care ne iubeam, mă torturau cumplit.

Am închiriat o casă la câțiva kilometri distanță. Nu am putut să mai dorm în a noastră, însă nici nu am vrut să plec de lângă locul acela și oceanul unde împrăștiisem cenușa soției mele.

M-am întors să caut un loc de muncă la magazinul unde ocupasem funcția de director. Cu ceva timp în urmă alesesem să demisionez pentru a petrece ultimele săptămâni în preajma Annabellei. Postul se eliberase cu câteva zile înainte de întoarcerea mea, așa că l-am recâștigat cu ușurință. Practic, m-am întors ca să trăiesc ca un robot, de vreme ce nu aveam un sens să mai exist.

Odată cu trecerea timpului, am căutat să ascund singurătatea din lăuntrul meu și am încercat să par un bărbat cât se poate de normal. Deseori mergeam prin baruri și agățam femei. Îmi făcusem un scop din a le împinge să mă deteste. La începutul dialogului eram amabil, însă când vedeam că erau la un pas să-mi cedeze, mă transformam

subit într-un nesimțit de doi bani. Nu le doream, însă mi-a luat multă vreme ca să-mi dau seama ce făceam, și anume, mă pedepseam. Nu eram interesat de relații amoroase sau sexuale, atât timp cât nu o puteam avea pe Annabelle. Îmi jurasem că va fi ultima femeie din viața mea.

Anii treceau și realizam că aproape nimic din ceea ce îi promisesem înainte de a muri, nu reușisem să îndeplinesc. Nu îmi găsisem liniștea interioară, nu depășisem trecerea ei în neființă, nu fusesem capabil să-mi refac viața alături de o altă femeie. Nu putusem să iubesc din nou și nu mă împăcasem cu ai mei.

Cu câteva luni în urmă, înainte de a mă întoarce în Salt Lake City, am mers pe plajă, în locul nostru special. Am vorbit cu Annabelle, iar ea mi-a răspuns prin intermediul valurilor oceanului. Erau ca un murmur.

Stând pe plajă și plângându-mi trecutul, le-am reîntâlnit pe Maddy și Cookie.

— Știam că o să te găsec în acest loc, mi-a zis ea.

— Unde aș fi putut să fiu? Soția mea este aici.

Maddy a clătinat din cap.

— Annabelle este în inimile noastre, Josh. Doar acolo mai dăinuie și doar continuând să ne amintim de ea, va continua să trăiască printre noi.

Mi s-a părut prea frumos spus ca să poată fi adevărat.

Cookie s-a așezat lângă mine. Mi-am întins brațul și am mângâiat-o. Și-a închis ochii și a scos totodată un zgomot scurt, domol. Mi-am amintit de seara în care am întâlnit-o pe stradă și am adus-o acasă. Și ei îi era dor de mine, de Annabelle, de anii petrecuți împreună.

— Am ceva pentru tine.

Maddy mi-a întins câteva plicuri.

— Mi le-a lăsat Annabelle înainte să...

A tras aer în piept și s-a oprit.

— Să moară, am completat cu răceală.

— Da.

Nu știam de existența scrisorilor. Nu o surprinsesem scriind și nici nu menționase de vreuna.

— Sunt pentru tine, Josh.

Le-am luat cu grijă să nu le stric și teamă să nu cumva să dispară în secunda următoare.

— Mi-a cerut să ți le dau atunci când o să consider că ești pregătit să le citești.

Aș fi vrut să o întreb de ce i-a luat atât de mult ca să o facă, însă pe de altă parte sunt conștient de faptul că nu eram și nici nu se știa dacă aveam să fiu vreodată pregătit pentru ele.

— Îți mulțumesc, Maddy.

A tăcut preț de câteva minute.

— Știi... Adică... Fă ceva cu tine, Josh! Dacă nu pentru tine, atunci de dragul ei. Te torturezi singur, dar mai rău pe Annabelle. N-ar vrea să te vadă așa, înțelegi? Ai o fărâma de milă și îndeplinește-i ultimele dorințe. Pune-te în locul ei și spune-mi dacă ai fi mulțumit s-o vezi într-o stare deplorabilă sau dacă ai fi suficient de egoist încât să nu-i înapoiezi dreptul de a fi fericită.

Am făcut o grimasă. La bază era o stare de nervozitate, provocată de vorbele crude și adevărate ale lui Maddy.

— Dacă vrei să auzi ce gândesc, atunci îți spun că aș fi preferat să mor eu și să o știu pe ea bine.

Maddy a aplaudat.

— Este tot ce ți-a cerut și Annabelle, să fii bine. De ce nu poți să faci asta?

— Pentru că nu pot să mi-o scot din inimă, din suflet și vene. E în mine, înțelegi? N-aș putea lăsa pe nimeni să-mi intre din nou aici, i-am zis, lovindu-mă în dreptul inimii. În plus, aș avea senzația că o trădez și că aș călca în picioare dragostea noastră.

— Oh, Doamne! Ești orb, Joshua!

Am fluturat o mână în aer. Îmi doream să ne oprim din discuția despre mine. Luasem deja niște decizii și nu vedeam ca în viitor, ceva sau cineva să mi le poată schimba.

— Însă ești prea tânăr pentru ca într-o zi să nu te lovească o dragoste la fel de puternică. Ce-o să faci? O să fugi?

A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat:

— Nu. O să rămâi. Tu nu ești laș.

M-a sărutat pe obraz și a făcut câțiva pași în spate.

— Te las cu Belle. Poate mai târziu ni te alături la cină. Lui Ethan i-ar face plăcere să te revadă, iar Dave ar vrea să vă mai jucați puțin.

În colțul buzelor i-a apărut un zâmbet. Desigur, ca orice mamă, nu-și putea ascunde bucuria pe care o simțea atunci când vorbea despre ceea ce avea mai de preț... copilul ei.

Și-a luat rămas bun în tăcere, apoi s-a întors spre casă, cu buclele lungi și castanii, fluturate de adierea vântului. Cookie a urmat-o spășită, cu privirea în pământ.

Am rămas mut după ce i-am văzut zâmbetul plin de dragoste. Îmi aminteam de Annabelle, de cât își dorise să devină mamă și în loc de un rezultat pozitiv la un test de sarcină, primise de fapt unul pentru cruntul cancer.

Am luptat din greu, însă tot ce-am primit în schimbul suferințelor și a eforturilor a fost să-mi rețin îngerul pe pământ doar pentru o scurtă perioadă. Apoi, lipsa banilor și

refuzul tatălui meu de a mă ajuta m-au trimis în cel mai dureros coșmar. Annabelle s-a ținut tare până când durerile trupești au depășit-o. Și-a ales singură momentul când să treacă într-o lume mai bună, lăsându-mi mie cele mai grele dorințe de îndeplinit.

În seara de dinainte am făcut dragoste pentru ultima oară... A doua zi, am stat cu ea în brațe și a băut lichidul pe care m-a rugat să i-l procur, apoi a adormit. E secretul nostru. Nimeni nu știe că a recurs la eutanasiu, mai ales că eu o ajutasem și îi devenisem complice. Îmi spusese că vrea să moară decent, atunci când simte că nu poate să mai facă nici măcar un pas pe acel drum al durerii. N-am fost de acord, însă din dragoste pentru ea, am acceptat.

Mi-am aruncat privirea către scrisorile din mâna mea. În colțul plicurilor am văzut că le numerotase. L-am luat pe primul și l-am desigilat cu grijă, nu înainte de a-i mângâia marginile. Pe acolo umblaseră și degetele ei fine, subțiri, slăbite și oboșite de boală.

Am scos hârtia îndoită din lăuntru plicului, iar când am deschis-o, lacrimile mi-au umezit ochii la vederea scrisului frumos. Pentru o clipă am avut senzația că o aud șoptindu-mi numele.

Joshua, iubitul meu,

Îmi este dor de tine. Nici timpul, nici distanța și nici lumile diferite în care suntem nevoiți să trăim, nu mi-au stins dorul și dragostea. O să fii mereu în sufletul meu, căci doar pe tine și pe el vă mai am.

Am decis să-ți scriu. Mă gândesc că poate așa vei trece mai ușor peste dispariția mea fizică. Am îndrăznit să o rog pe Maddy să le păstreze până când o să considere că ești pregătit să le citești. Spune-mi că n-ai avut nevoie de ani ca să intri în posesia lor! Spune-mi, te rog! Oh, dar până ce și eu mă tem că au trecut prea mulți. Asta înseamnă că încă sufletul îmi este neliniștit, că tu nu ai iertat și ai încă furie în interiorul inimii tale.

Poate că o să sune ciudat, dar dacă-mi porți o fărâmă de iubire, iartă-i, mergi acasă, caută să-i schimbi. Cine știe, poate acum este momentul potrivit. Gândește-te cât de benefică ar fi această împăcare pentru întreaga familie.

Iubitule, te implor pentru ultima oară, cu lacrimi în ochi. Eu mi-am găsit liniștea, acum găsește-o pe-a ta. Doar după ce faci acest lucru poți să citești următoarea scrisoare. Nu încerca să trișezi, asta m-ar înfuria.

Trebuie să închei. Las briza să te sărute și să te îmbrățișeze în locul meu.

Pe curând, dragostea mea...

La început, m-am simțit indignat. Mi-am spus un mare „nu” în adâncul minții. Apoi, pe măsură ce timpul a trecut, am început să cedez. Aș fi putut să citesc următoarele scrisori în orice secundă, însă m-aș fi simțit ca un trădător. Nu... Pe Annabelle nu o puteam trăda. În plus, îi promisesem cu mulți ani în urmă că o să fac pace cu ai mei.

După zece ani de când plecasem de acasă, brusc m-am hotărât să dau ochii cu trecutul. M-am tot întrebat cum naiba să procedez, iar într-un final m-am și hotărât: dau buzna ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— De ce să dau explicații? De ce trebuie să port discuții dacă nu vreau acest lucru?

Au fost întrebările pe care mi le-am tot învățat în minte. Într-un final, m-am interesat la avocatul tatei, de la care am aflat că luna decembrie aveau de gând să o petreacă integral în casa de vacanță a fratelui meu, Mathias Hyde.

Când am ajuns acolo, am dat peste o armată de oameni, iar ceea ce a urmat a fost de-a dreptul senzațional. Mathias îi invitase pe mama, tata, Taylor, prietenul său cel mai bun, dar și pe așa-zisa lui logodnică, Leona Wade și o amică... Diane Owen.

Desigur, n-am încetat să fiu idiot în prezența celei din urmă, iar pe lângă starea de bine pe care am mimat-o, m-am prefăcut că vreau să o agăț. Leona rămăsese aceeași sclifosită insuportabilă, însă Diane era o cu totul altfel de persoană. În fine, faptul că atât eu, cât și Taylor McGregor, i-am făcut „curte”, a scos la iveală un secret de proporții, iar Crăciunul și viețile noastre s-au schimbat complet. Se pare că Diane și Mathias nu erau doar prieteni, ci soț și soție. Se căsătoriseră în secret în urmă cu câteva luni, iar pentru că el nu fusese îndeajuns de bărbat, o abandonase și o ținuse departe de ochii familiei. La baza prostiei lui Mat stătuse tata și ideea

acestui de a-l face un bărbat puternic. În consecință, sub nicio formă nu ar fi trebuit să se căsătorească cu o altă femeie decât Leona.

Mai mult decât atât, s-a aflat că tata nu era părintele nostru biologic, iar mama a ieșit de sub puterea lui. Cei doi au devenit pentru prima dată cu adevărat un cuplu și au început să-și arate dragostea. Diane a fost acceptată ca o Hyde, iar cu toții am beneficiat de ceea ce se numește atât de frumos, familie. Habar nu am cum, însă transformarea tatei i s-a datorat ei, dar și bunătății și răbdării de care a dat dovadă.

Înainte de a pleca din casa lor de vacanță, Diane a aflat de Annabelle. Nu mi-am dat seama când telefonul mi-a căzut din buzunar pe sub pernele de pe canapea, chiar înainte de a pleca împreună cu Mat, Taylor și tata spre Salt Lake City. Când am realizat, mă aflam deja în elicopter, aproape de oraș. M-am rugat să nu fie găsit sau să nu mă caute Maddy sau soțul ei, Ethan. Am căutat să mă liniștesc singur. Mi-am spus că este aproape imposibil să se întâmple una ca asta. Totuși, s-a întâmplat.

Maddy m-a sunat imediat după Anul Nou, Diane a găsit telefonul, a răspuns, iar cum chimia dintre ele a fost perfectă, au vorbit mai mult decât mi-aș fi dorit. Nu mi se părea devreme să discut despre viața mea din Gualala, ci intenționez să nu povestesc vreodată despre ceea ce ei numiseră „ani de sălbăticie”. Era cea mai bună parte din propria-mi existență și nu eram dispus să o împărtășesc cu ceilalți.

Am comis însă o greșală când mi-am pierdut telefonul mobil, iar greșelile se plătesc.

Tata a intrat primul în casă, urmat de Mat, care era grăbit să-și revadă soția și să o strângă în brațe. Eu am rămas

încă puțin afară, cât să trag aer rece în piept și să-l ajut pe Pedro, angajatul fidel al casei, să spargă niște lemne. Într-un final, am intrat. Doar pe Diane am zărit-o. Mă privea cu ochii arzători și negri. Își ținea brațele încrucișate la piept, în timp ce lovea ușor cu un picior în pardoseală.

Respiram sacadat, știind că ceva nu era deloc bine. Ea nu dorea să-și etaleze acea revoltă interioară, însă nu-i reușea să o țină în frâu.

— Cum ai putut? m-a întrebat din start.

CAPITOLUL 2

Joshua

— Cum ai putut Joshua? Am aflat totul! Dumnezeu!

— Totul?

— Da, totul, a repetat.

Nu voiam să mă încred în vorbele ei. Poate doar credea că aflase totul.

— Vino, i-am cerut cu blândețe, deși pe dinăuntru mi se dezlănțuia un taifun.

Am cuprins-o de braț și am tras-o în biroul de la parter. Mă rugam ca tata să nu se afle acolo. Era liber, din fericire.

— Ți-am găsit telefonul. Numele de Maddy cred că-ți sună cunoscut.

Am înghițit în sec, însă un nod imaginar nu înceta să mă facă să respir cu dificultate.

— Fir'ar! am murmurat. Mai exact, ce ai aflat?

— După cum ți-a...

— De fapt, spune-mi cine mai știe? Cui ai mai spus? am întrebat-o grăbit, întrerupând-o din vorbit.

Era important să aflu cine îmi mai cunoștea secretul.

— Poftim? Drept cine mă iei? Nu sunt o bârfitoare.

— N-am zis asta, Diane.

— În plus, nici vreo idioată ca să nu-mi dau seama că dacă ai ales să-ți ascunzi trecutul, înseamnă că ai avut

motivele tale și că cel mai probabil o să dorești să-l păstrezi departe de ochii și urechile celor din jurul tău.

O gândire sănătoasă, mi-am zis în gând.

— Așa este. Apreciez gestul tău și o să te rog să continui să nu discuți cu nimeni despre... anii mei de sălbăticie.

— Nu spune asta, Josh!

A făcut câțiva pași prin încăpere, cât să-și găsească cuvintele.

— Cu siguranță, Maddy nu a apucat să-mi povestească prea multe, însă mi-a fost de ajuns cât să-mi dau seama că dragostea dintre tine și Annabelle nu a avut limite.

— Nu are, am corectat-o eu. Poate că au trecut anii, însă Annabelle va fi mereu prezentă în sufletul meu. Pentru mine, nu va înceta să trăiască. Lipsește doar fizic.

M-am așezat pe scaunul din fața biroului, ca și când aș fi căzut din picioare.

— N-am încetat să mă întreb cum e mai bine, dacă să mori îndrăgostit sau să pierzi și să rămâi suferind din dragoste.

Diane a tăcut câteva minute. Am lăsat liniștea să ne mângâie sufletele.

— A fost nedrept ce vi s-a întâmplat, a vorbit cumnata mea.

Glasul îi era stins, uneori întretăiat. Atunci am înțeles de ce îi luase atât de mult ca să vorbească. Încercase să-și stăpânească lacrimile și emoțiile.

— Dar este prea devreme ca să te oprești, Joshua. Ai treizeci și trei de ani, mult prea puțini ca să nu mai crezi în dragoste sau să rămâi la statutul de văduv.

Am clătinat cu vehemență din cap.

— Știu ce-ți trece prin gând, a adăugat ea. Maddy mi-a vorbit despre asta. Și îi dau dreptate atunci când spune că n-ai trăda-o. Iubirea nu înseamnă trădare. Doar așteaptă să găsești femeia potrivită și atunci, în ciuda ideilor tale, inima te va ghida pe drumul corect.

Nu era pentru prima dată când auzeam aceste cuvinte. Chiar și așa, indiferent de câte persoane aveau să-mi spună același lucru, intenționez să nu le dau crezare. În fond, doar eu știu cât de mare e dragostea noastră.

— E în mintea mea, Diane. E în mine.

Primul gest venit din partea cumnatei mele a fost să-și clatine capul.

— Curând o să plecăm de aici, a zis apoi. Doar nu intenționezi să fugi, nu-i așa?

Am înghițit în sec.

— Joshua! a strigat la mine. Familia asta are nevoie de tine. Abia acum poate să fie cu adevărat familie, iar tu fugi?! Nu, nu o să-ți permit una ca asta. Deși abia te-am cunoscut, n-am să te las să te distrugi.

— Și ce ai vrea să fac?

— Hmm... ce-aș vrea eu să faci tu... Te înșeli dacă crezi că ai de ales. O să rămâi alături de noi și o să te pui pe picioare.

— Nici gând, m-am împotrivit de îndată.

Diane a făcut o grimasă, apoi și-a ridicat brațele în aer, pentru a le coborî cu aceeași repeziciune.

— Atunci, nu-mi dai de ales. Îmi pare rău, însă o să merg să le povestesc tuturor despre Annabelle.

Am avut un șoc. A fost cu mult mai neplăcut să aud aceste vorbe de pe buzele ei, decât un duș cu cuburi de gheață.

— N-ai îndrăzni!

— Nu? Pune-mă la încercare, dar te rog, nu paria, căci te asigur că vei pierde.

— Casa mea nu este aici, Diane.

Mi-a întors spatele și a grăbit pasul spre ușă.

— Diane, te rog! am insistat.

Degetele ei au atins mânerul metalic.

— La dracu! Bine, am strigat.

În mai puțin de două secunde, cu o față zâmbitoare s-a întors către mine și mi-a mulțumit.

Într-o săptămână de la această discuție eram același Joshua cu inima frântă, însă într-un alt decor. Am renunțat la viața din Gualala și m-am întors în Salt Lake City. Mi-am surprins familia, și totodată pe mine. Am închiriat un apartament în oraș, însă am stârnit furia tatălui meu. Poate că se schimbase el și nu mai era întru totul un monstru, însă lucrurile acestea au nevoie de timp, iar lui nu-i făcea plăcere să se vadă refuzat. Își dorea să stau într-una dintre casele lui sau să-mi cumpere ceva. După un „nu” răspicat din partea mea și argumentele mincinoase ale Diane, tata a făcut un pas în spate și a înțeles că este în zadar să meargă mai departe cu insistențele. Desigur, am început să lucrez la banca lui, unde m-am implicat cu câteva idei strălucite.

Eram dispus să fac orice pentru ca nimeni altcineva să nu mai afle de Annabelle. Nu puteam să-mi mai deschid inima și să vorbesc despre ea.

Totuși, în ciuda eforturilor mele și a nenumăratelor ore de muncă la bancă, eram nemulțumit de ceea ce trăiam. Săptămânile se scurgeau una câte una în vreme ce învârteam bani care ar fi putut să o salveze pe Annabelle... sau pe alții care aveau nevoie disperată de fiecare cent.

Oricum eram nefericit fără ea, dar viața de acum mă sufoca. Voiam să trăiesc liber.

— O să plec, Diane, i-am zis cu câteva zile în urmă.

Numărasem secundele până la terminarea unei ședințe, ca mai apoi să dau fuga până la librăria cumnatei mele.

— Ai luat-o razna? Ai fumat ceva?

— Nu. Pur și simplu vreau să trăiesc în pace. Îmi doresc o slujbă în care să nu mai reprezint doar fiul lui Colin Hyde. Aș vrea să fiu înconjurat de persoane care nu știu importanța acestui nume.

Diane și-a încrucișat brațele la piept. I-am urmărit mâinile și i-am zărit abdomenul ușor umflat. Ea și Mathias așteptau primul lor copil. Tata era înnebunit, în sensul pozitiv. Urma să fie bunice.

Mi-am strâns buzele într-o linie subțire. Mă mustream în gând pentru stupida mea idee de a mă plânge unei femei însărcinate.

— Daphne!

Daphne Field era colega ei de la librărie. O angajase la sfârșitul anului trecut.

— Da.

— Mai ai ziarul?

Daphne și-a mijit ochii. A băgat mâna sub teighea, și-a cerut scuze clientului pe care-l servea, apoi s-a apropiat și i-a înmânat grăbită ziarul.

— Poftim, mi-a atras Diane atenția.

— Ce să fac cu el? am întrebat-o, luându-i-l din mână.

— Să-ți cauți un loc de muncă unde să fii tu.

— Doar nu vorbești serios, nu?

Și-a înălțat și coborât umerii.

— Tu ce crezi? Uite, Josh, mi-e rău de dimineața și până noaptea când adorm. Pe cât mi-e de rău, pe atât de

mult îmi este și foame. Îmi este greață, iar uneori mă simt al naibii de nervoasă, deși n-am nici cel mai mărunț motiv.

Brusc a răsuflat ușurată.

— Anunță-mă dacă îți găsești ceva, te rog.

Nici mort! mi-am zis în gând.

— Desigur, am răspuns.

Trebuia să fiu nebun să-i mai spun ceva legat de viața mea privată.

I-am zâmbit până la sfârșitul întâlnirii noastre, i-am prezentat scuzele mele și mi-am luat rămas bun. De acolo am mers pe jos până am ajuns în parcul Liberty. M-am așezat pe o bancă și am aruncat ziarul în dreapta mea, cât să oftez adânc și să mă întreb ce naiba să fac acum.

Trupul mi s-a cutremurat, ca și când brusc mi s-ar fi făcut frig. Aveam impresia că cineva se așezase în dreapta mea. Mi-am aruncat rapid privirea într-acolo. Locul era liber. Doar ziarul îmi ținea companie. Nu-mi era teamă, încercam să înțeleg unde voiau semnele să mă ghideze.

Aparent, am luat cu încredere bucata groasă de hârtie și am deschis-o. Am căutat secțiunea de anunțuri. De fapt, eram speriat să o iau de la capăt. Când iei o decizie, nu se știe niciodată unde te va duce, dacă în Eden sau infern.

Am citit fiecare anunț în parte, până când am găsit unul care mi-a atras atenția.

„Caut grădinar pentru un conac vechi. Neapărat să fie un iubitor de natură, de frumos, și să ofere aceeași seriozitate de care va avea parte.”

— Grădinar? Conac? Seriozitate? Hmm... un loc unde aș putea să fiu tratat ca un simplu om, iar pe deasupra, să fiu lăsat în pace. Cine și de ce ar sta cu mine în grădină? Nimeni, mi-am răspuns singur.

Era o idee bună să încerc să aflu mai multe despre acest post. Poate chiar avea să-mi placă.

Mi-am scotocit buzunarele sacoului ca să caut telefonul mobil. Am format numărul și mi-a răspuns o femeie pe un glas vehement, unul demn de un om politic. Am stabilit o întâlnire pentru a doua zi.

CAPITOLUL 3

Joshua

Primisem indicații în conversația telefonică de ieri. Trebuia să urmez drumul principal, să fac a doua la dreapta, după trei mile din nou dreapta, să trec de porțile din fier, să parchez în fața conacului, să lovesc de trei ori în ușă și să aștept.

Aproape că întârzasem. Fusese necesar să pierd câteva minute la bancă pentru a semna niște documente. Timpul în care ar fi trebuit să dau o fugă până în apartamentul închiriat ca să-mi schimb costumul, de fapt l-am folosit ca să calc accelerația pentru a ajunge mai repede la conac. Nu știu câți grădinari veneau îmbrăcați la patru ace, într-un costum care valora cel puțin cât salariul lor. Dar dacă avea să mă întrebe de ce unul ca mine voia să lucreze cu mâinile prin pământ, intenționez să-i spun că închiriasem costumul pentru a lăsa o impresie bună. Mă rog, ceva de genul. Găseam eu o minciună care să mă scoată din bucluc.

Casa era imensă și al naibii de veche. Se vedea că nu fusese tocmai bine îngrijită. Grădina era un dezastru, însă dacă o curățam și plantam câteva flori sau arbori, avea să arate cu totul altfel.

Ușa s-a deschis încet. O tânără la treizeci de ani mi-a apărut în față. Privea în neant. Eu m-am uitat la ea din cap și până în picioare. Mă întrebam dacă este bucătăreasa sau menajera. Purta haine negre, mai exact o rochie ce-i

acoperea trupul subțire, uscat. Avea ochii căprui, iar părul șaten și-l ținea prins la spate, într-o coadă împletită.

— Bună ziua! am zis. O caut pe doamna Langton, Hazel Langton.

Era stăpâna conacului, în consecință, viitoarea mea șefă.

— Sau pe domnul Langton, am adăugat după două secunde.

— Este mort, mi-a răspuns sec. Eu sunt Hazel Langton.

Ea? Dumnezeu! Trebuia să fie o femeie cu o oarecare sumă în fiecare dintre conturi. Totuși, arăta... fad?! Poate că dacă ne-am fi intersectat pe stradă, nici măcar nu aș fi observat-o. Exact genul de persoană vie, prezentă fizic, dar pe de altă parte, ca o fantomă pentru cei din jur.

— Vă rog să mă scuzați și totodată vă prezint condoleanțe pentru moartea soțului.

Acum realizam de ce purta haine negre, așa cum puteam să-i înțeleg și pierderea jumătății sale.

— Domnul Langton era tatăl meu, mi-a adus ea alte lămuriri, pe același ton serios.

Un zâmbet nu scoteam de la Hazel Langton, nici măcar unul ironic.

— Oh!

— A murit cu mulți ani în urmă, dar nu cred că asta vă interesează, domnule Hyde. Acum, vă rog să pășiți înăuntru și să luați loc pe canapea. Avem câteva detalii de pus la punct, nu credeți?

— Desigur.

Am înghițit în sec.

Încă privea prin mine. Mă făcea să o iau la fugă, în direcția opusă canapelei. Totuși, am ocolit-o cu atenție, am

urmat calea către locul unde-mi spusese că urma să discutăm și am așteptat să mi se alătore. Cu cât o priveam, cu atât mi se părea că ceva este în neregulă. Aș fi putut să o întreb dacă este bine, dar gândul că abia o dădusem în bară, mă împingea să tac, să-mi înghit cuvintele.

— Sunt nevăzătoare.

Spărsese tăcerea. Vorbele nu știu dacă îi răsunau în conacul vechi și întunecat, dar în mintea mea, cu siguranță, ba chiar și cu ecou.

— Ia un loc pe canapea, desigur, în caz că nu te-ai așezat.

Eram șocat.

— Ăăă... după dumneavoastră, i-am zis.

După ce s-a așezat pe fotoliul din fața mea, abia apoi mi-am ocupat locul.

— Crezi că poți face față volumului mare de muncă? Bănuiesc că grădina mea nu arată prea bine.

— Nici casa, am mormăit.

— Poftim?

— Am zis că da, am mințit, ascunzându-mi lipsa de politețe de mai devreme. O să mă relaxeze să o amenajez. Uneori, munca te ajută să reflectezi, să găsești soluții pentru probleme sau să uiți pur și simplu de ele.

— Ai mai lucrat?

— Ca grădinar?

— Da, mi-a răspuns ea.

— Da, am mințit din nou.

Voiam să obțin postul, cu atât mai mult pentru că aveam un program lejer, iar Hazel părea deconectată de realitate. Era o persoană retrasă și nici nu mă putea vedea. Îmi părea rău pentru problema ei de sănătate, însă trebuia să recunosc că era un mare avantaj pentru mine. Pe deasupra,

nici nu era atrăgătoare, deci nu reprezenta un pericol pentru Annabelle. Pe de altă parte oricum nu aş fi avut timp prea mult să petrec împreună cu ea. Cel mult, puteam să ne intersectăm de câteva ori pe zi.

— Perfect! a exclamat. În stânga este un culoar.

Mi-am întors privirea ca să-l caut.

— În capătul holului se află două dormitoare. Unul pe stânga, celălalt pe dreapta. Poţi sta acolo, în caz că îţi este greu să faci zilnic drumul până la conac.

Eram pe punctul de a o refuza, dar parcă cineva îmi lipise buzele.

— Salariul ți l-am comunicat de ieri. Momentan nu cred că îţi pot oferi mai mult. Exceptând situația în care te vei dovedi foarte bun în ceea ce faci.

— Este suficient pentru mine, doamnă Langton. Nu trebuie să-mi dați nici măcar un cent în plus. Și vă asigur că o să fac tot ce-mi stă în putere.

Doar a dat afirmativ din cap, apoi s-a ridicat în picioare. Se sprijinea de mânerul fotoliului.

— Crezi că poţi să începi de astăzi?

La rândul meu, m-am ridicat de pe canapea.

— Desigur.

— În regulă. Să aprinzi luminile prin casă. Tu cu siguranță o să ai nevoie de ele. Și te rog să pui totul la locul lui. Nu lăsa nimic în drumul meu, m-aş putea împiedica. Cred că e de înțeles că sunt independentă în ciuda dizabilității mele, așa că, este important să găsesc obiectele acolo unde le-am lăsat.

— Înțeleg. O să am grijă.

— Îți mulțumesc! Aș fi vrut să-ți arăt unde găsești uneltele de care vei avea nevoie, dar mă tem că n-aş putea să le găsesc. De vreme ce nu le-am folosit...

— O să mă descurc.

— Sunt convinsă. Magazia unde ar trebui să fie depozitate se află la subsolul conacului. Ușa de acces este pe laterala casei.

I-am mulțumit și am ieșit afară. Locuința nu-mi inspira nimic bun. Cu cât o părăseam mai repede, cu atât mă simțeam în siguranță.

Când am dat piept cu aerul proaspăt, mi-am îndepărtat sacoul, apoi l-am pus pe umăr. Era cald afară, îndeajuns cât să pot sta fără el. Am cotit în stânga, ca să caut magazia despre care îmi vorbise. Pășeam fără grabă, preocupat mai mult să mă întreb cum fusese viața acestei femei.

Într-un final am găsit ușa care ducea spre subsol. Totul era coborât într-o beznă cumplită. Brusc, m-am întristat. Mi se părea nedrept ca ea să trăiască așa. Cine știe de câtă vreme se lăsase întunericul peste viața și locuința ei.

Am găsit un aprinzător și am reușit să fac lumină în subsol. Dezastru. Lucrurile erau aruncate care pe unde apucase. Mi-am ales câteva instrumente și am ieșit. Mi-am promis ca atunci când nu o să am de lucru în grădină, să organizez subsolul.

Așa-zisa grădină, dacă o analizam mai bine, nu era deloc mică. Se întindea pe o suprafață mare, de jur împrejurul conacului. Avea să-mi ia multe ore de muncă doar pentru a curăța frunzele căzute toamna trecută. Am lăsat uneltele deoparte, iar pentru început am ales grebla.

Cu fiecare oră trecută, corpul începea să-mi ardă pe dinăuntru. Erau în jur de douăzeci de grade, însă mă simțeam ca într-o cumplită zi toridă de vară. Până la urmă mi-am desfăcut nasturii cămășii, apoi am așezat-o pe una dintre ramurile unui pom. Bietul de el, înmugurise într-un

mediu ostil. Oare de ce se hotărâse să facă o schimbare în viața ei? Și cum de nu avea un grădinar, o menajeră sau o bucătăreasă? mă tot întrebam în gând. Am aruncat o privire spre conac. Ferestrele, multe la număr, erau acoperite pe dinăuntru de draperii grele.

— Dumnezeu! Și eu care credeam că duc cea mai tristă viață!

Mă năucise Hazel Langton. Nici măcar eu, după pierderea Annabellei, n-aș fi rezistat într-un astfel de ambient.

M-am întors la muncă, hotărât ca până seara să strâng cât mai multe bețe și frunze.

*
* *

Soarele mai avea câteva minute până la apus. Am strâns uneltele, le-am dus la locul lor, apoi m-am întors spre ușa de la intrare. Am ciocănit de trei ori, însă cum n-am primit răspuns, am împins ușor în ușa veche, masivă, sculptată din lemn. A scos un scârțâit. Era o problemă pe care intenționam să o rezolv a doua zi.

— Domnișoară Langton! m-am decis să o strig într-un final.

Mi se părea lipsit de politețe să o numesc doamnă, știind că nu fusese căsătorită.

Am continuat să pășesc.

— Domniș...

— Sunt aici, i-am auzit glasul, venind dinspre scările din mijlocul casei.

Spațiul de jos, livingul, era imens. Făcea legătura cu mai multe încăperi de la parter. În mijloc tronau scările late

din lemn. Mă duceau cu gândul la anii o mie opt sute, la balurile din acele vremuri, la rochiile impozante ale domnițelor și la cum ele s-ar fi mișcat cu grație, ar fi urcat sau coborât treptele.

Mi-am clătinat cu vehemență capul, căci începeam să o iau razna, să-mi imaginez lucruri de care nu-mi pășase vreodată.

— Ai nevoie de ajutor, domnule Hyde?

— Aș prefera să fiu numit Joshua.

Hazel s-a oprit la baza scărilor.

— Oh! Sigur, a bâjbâit un răspuns după câteva secunde de gândire.

Uram să fiu numit domnule Hyde. Nu de titulatura asta fugeam?

— Nu, nu am nevoie de ajutor. Am venit să vă spun că soarele a apus și că ar fi timpul să mă retrag.

— Desigur, a murmurat. Faptul că sunt oarbă nu înseamnă că nu știu că s-a întunecat.

Fir'ar! mi-am strigat în gând.

— Nu am vrut să zic asta, îmi pare rău.

— Știu.

A mai făcut câțiva pași spre mine. Privea în acel gol sau punct fix.

— Vrei să-ți arăt camera ta? m-a întrebat.

— Nu. Adică, încă nu mi-am adus lucrurile cu mine. Mă tem că o s-o văd abia zilele viitoare.

Hazel a tăcut. M-a făcut să mă simt stingherit.

— O să plec, am spart tăcerea într-un târziu.

I-am urat o seară bună și am făcut după cum zisesem.

În drum spre Salt Lake City, n-am încetat să mă gândesc la ea. Am concluzionat că trebuia să fie o femeie puternică. Nu putea să-i fie ușor să locuiască singură într-un

conac vechi, neluminat, ca să nu mai adaug că era dispusă să primească un burlac în căminul ei.

Mi-am lăsat mașina în parcare, iar după ce am coborât, mi-am dat seama că aş bea o tărie. Cum în apartament nu-mi adusesem alcool, m-am hotărât să merg într-un bar. Se lăsase răcoare, așa că mi-am luat sacoul, iar telefonul nu a întârziat să sune. Era fratele meu mai mic, Mathias Hyde.

— Hei, Josh! Unde ai dispărut întreaga zi? Am încercat să te sun de nenumărate ori, dar aveai telefonul închis.

— Am avut nevoie de o scurtă plimbare, am mințit. Problemele de la birou m-au epuizat.

— Unde ești?

— Mă îndrept spre barul de lângă apartamentul meu.

— Perfect! Vin și eu.

Apoi mi-a închis telefonul în nas. Am privit îndelung ecranul luminat, înainte de a-mi continua drumul.

Am ajuns în bar, mi-am ocupat un loc și am comandat ceva de băut. Până a venit Mat, eram la al doilea pahar de coniac. Și-a pus telefonul pe masă, sacoul pe spătarul scaunului, apoi s-a așezat în fața mea. Eu am chemat chelnerul și i-am cerut să mai aducă un pahar. Mat m-a corectat. A cerut în mod direct o sticlă plină cu tărie.

— Diane o să mă strângă de gât dacă te las să bei mai mult de un pahar. Fie, două!

— După o zi ca asta, nici două sticle n-ar putea să mă îmbete, Josh!

Privirile ni s-au întâlnit. În ochii lui negri am regăsit amintirea plecării mele, cea din urmă cu zece ani. Ne-am întristat amândoi, însă nu puteam regreta alegerea făcută atunci, căci primisem în schimb anii minunați trăiți alături de

Annabelle Finley. Da, îmi părea rău că-l lăsasem singur să suporte toanele tatălui nostru, însă dacă s-ar fi întors timpul, aş fi făcut exact aceeaşi alegere.

— Diane este excepţională, i-am zis după ce chelnerul ne-a adus comanda.

— Eu am fost idiot, a adăugat fratele meu.

— Nu. Ai fost manipulat şi te-ai gândit la binele familiei.

— Ceea ce tu nu ai făcut, a mormăit el.

— Să zicem că mi-am trăit partea de destin scrisă. Aşa a trebuit să fie.

Mai puţin plecarea Annabellei. Nu era corect că îmi fusese furată.

Mat a ridicat paharul pentru un toast.

— Pentru alegerile aparent neinspirate, dar care mai târziu se dovedesc perfecte.

Am schiţat un zâmbet. Mă gândeam că alesesem cu neîncredere să plec de acasă, iar el să se căsătorească pe ascuns cu Diane. De această dată, tocmai hotărâsem să fiu angajatul celei mai singuratice şi bizare femei pe care o întâlnisem vreodată. Oare unde avea să mă ducă această experienţă? Urma să o regret vreodată?

Am ridicat paharul, am ciocnit şi l-am golit dintr-o singură înghiţitură.

— Ştii, Josh, e ceva ce n-am apucat să-ţi zic de când te-ai întors.

— Ce anume?

Am luat sticla şi am umplut ambele pahare.

— Că îţi mulţumesc.

M-am oprit cât să-l fixez cu privirea şi să-l întreb:

— Pentru?

— Pentru că te-ai întors. Tuturor ne-a fost dor de tine și ți-am simțit lipsa. Târziu mi-am dat seama că tata te împiedica să ajungi la noi. La început m-am frustrat, pentru că am crezut că nu-ți mai pasă, că nu vrei să mai auzi de noi sau să ne mai vezi. Deși poate că nu am arătat asta și ne-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic, ne-am bucurat să te avem alături de noi. Cred că acesta este motivul pentru care nu ne-am grăbit cu reproșurile.

M-am întins și l-am bătut pe umăr.

— E în regulă, Mat!

— Oare? Primele gânduri au fost să te îmbrățișez și totodată să te lovesc.

— Sunt aici, i-am zis.

— Sper că nu o să mai pleci vreodată.

Cuvintele lui au fost precum o secure în mijlocul capului. Abia acum puteam să înțeleg de ce dracului Diane ținuse cu orice preț să mă lege de Salt Lake City. Își dăduse seama ce amprență lăsase dispariția mea asupra lui Mat, de legătura dintre noi, de prezența mea de care el avea atâta nevoie.

— Nu o să mai plec, mi-au ieșit vorbele din gură, fără voia mea.

Nici nu mi-am dat seama când am rostit aceste cuvinte. Efectiv mi-o luaseră înainte.

— Bun, pentru că fiul meu va avea nevoie de un unchi.

Am izbucnit în râs.

— Pentru? Poate să-l învăț să facă o sumedenie de tâmpenii cu care nici tu, nici Diane nu ați fi de acord.

— Mă bazez pe faptul că o să-ți vină mintea la cap, până va mai crește, m-a tachinat el.

Mă bucuram pentru Mat că urma să devină părinte. Cândva îmi dorisem să simt o bucurie asemănătoare cu a lui. În schimb, promisem o lovitură fatală.

— Nu mai sunt aceeași persoană, i-am spus pe un ton domol. A trebuit să mă maturizez.

Mathias a aprobat dintr-o mișcare a capului.

— Mi-am dat seama. Dar oricum ai fi sau te-ai purta, ești fratele meu. Nimeni și nimic nu a putut să șteargă legătura dintre noi. Nici măcar furia sau promisiunea că n-am să-ți mai vorbesc vreodată. La dracu! Zic că ar fi mai bine să golim sticla asta, decât să ne mai pierdem în ceea ce s-a întâmplat cândva.

ANNE K. JOY